

ституціонального механізму європейської інтеграції, верхушкою якого може стати Координаційний орган по виконанню Соглашення об Асоціації. Даний орган буде здійснювати координацію політики європейської інтеграції на політичному рівні і займатися імплементацією зобов'язань на виконувальному рівні після вступлення в силу. Крім того, враховуючи комплексність Соглашення, його імплементація потребує розробки і прийняття Національної програми імплементації Соглашення об асоціації, яка вже знаходиться на завершальній стадії. Така програма повинна стати базовим документом для діяльності координаційного органу [1].

ЛИТЕРАТУРА:

1. «Національний Конвент України стосовно ЄС» режим доступу: http://www.euconvention.org.ua/data/files/129_nc_recommendations_2011-2012u.pdf
2. Електронний ресурс – режим доступу: <http://hvylya.org/news/exclusive/ukraina-ne-yavlyayetsya-liderom-po-urovnyu-evrointegratsii-v-stranah-vostochnogo-partnerstva-issledovanie.html>
3. План дій Республіки Молдова – Європейський Союз від 22 лютого 2005 г.
4. Постанова Уряду Грузії N76 від 10 липня 2004 року – режим доступу: http://eu-integration.gov.ge/index.php?que=eng/georgia_and_the_eu/G_C_G_I_EU
5. Електронний ресурс – режим доступу: <http://www.eu-integration.gov.ge/pao/index.php?l=2>
6. Закон України «Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» від 8 липня 2011 року N 3668-ві
7. Постанова Кабінету Міністрів N 154 «Про затвердження порядку організації роботи з підготовки та реалізації проєктів Twinning в Україні» від 7 лютого 2007 р.

Олійник А. В.,
студент,

Національний університет «Одеська юридична академія»

ВІЛЬНИЙ РУХ ТОВАРІВ МІЖ ДЕРЖАВАМИ- ЧЛЕНАМИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Важливість даного питання обумовлюється прагненням України увійти до ЄС, що потребує, в свою чергу, знання тих засад, на яких здійснюється торгівля на внутрішньому ринку. Розуміння

вказаних принципів сприятиме усвідомленню тієї стратегії, якої притримується ЄС в торгівельних відносинах із третіми країнами.

Торгівельна політика ЄС здійснюється на двох рівнях: на внутрішньому ринку ЄС між державами-членами та з третіми країнами, які до ЄС не ходять. Принципи, якими забезпечується торгівля на внутрішньому ринку є визначальним для формування торгівельної політики ЄС в цілому. Задля усунення непорозумінь щодо застосування принципу вільного руху товарів, в зв'язку із відсутністю єдиного та нормативно визначеного терміну «товари», у судових справах була здійснена спроба надати визначення цьому поняттю. Так, сьогодні до критеріїв визначення товару відносяться: це має бути матеріальний об'єкт зовнішнього світу (це можуть бути харчові продукти, фармацевтчні товари, транспортні засоби, одяг та інші; разом із тим, до товарів також відносяться природний газ та електроенергія, відходи (сміття); відмітимо, що телевізійний сигнал не є товаром), при цьому товар не обов'язково може мати позитивну вартість (якщо сміття є предметом комерційної угоди, то воно визнається товаром). В Директиві Ради № 85/374 від 25 липня 1985 вказано, що до товарів слід відносити все рухоме майно, тобто товарами у розумінні права ЄС виступають матеріальні об'єкти зовнішнього світу, що мають певну вартість та мають ознаку рухомості.

Серед товарів, які є предметом регулювання внутрішньої торгівельної політики слід розрізняти два види: 1) товари, що походять з держав-членів; 2) товари, що надходять з третіх країн і перебувають у вільному обігу в державах-членах (ст. 23 Договору про заснування Європейського Співтовариства). При цьому, всі товари, що пересуваються митною територією ЄС, вважаються товарами, що походять з держав-членів, доки не буде встановлене зворотнє.

Щодо товарів, що надходять з третіх країн, в ст. 24 Договору вказано: «Продукція, що надходить з третіх країн, вважається такою, що перебуває у вільному обігу на території Держави-члена за умови успішного завершення всіх формальностей щодо імпорту товарів та належно сплачених відповідних митних зборів і платежів, які повинні сплачуватись у такій Державі-члені, і відсутності вигоди від часткової чи повної несплати таких зборів чи платежів». Отже, серед основних характеристик таких товарів дві: 1) здійснено всі необхідні формальності щодо ввозу товару на територію ЄС; 2) стягнуто мито та всі необхідні платежі, при цьому не відбулося часткового чи повного повернення цього мита чи зборів. Щодо

другої ознаки, то вона не є обов'язковою для визначення товару як такого, що походить з третьої країни та перебуває у вільному обігу. Так, Митним кодексом не передбачається обов'язкова сплата мита чи відповідних зборів, натомість дозволяючи випуск у вільний обіг тих товарів з третіх країн, відносно яких митні служби лише прийняли декларацію.

Слід підкреслити, що згідно ст. 30 Договору про заснування Європейського Співтовариства принцип вільного руху товарів не виключає заборон чи обмежень на імпорту, експорт чи транзит товарів на підставі публічної моралі, публічної політики та публічної безпеки, захисту здоров'я та життя людей, тварин чи рослин, захисту національних скарбів, що мають мистецьку, історичну або археологічну цінність, захисту промислової та комерційної власності. Проте такі заборони чи обмеження не повинні бути засобами свавільної дискримінації чи прихованого обмеження торгівлі між державами-членами. Кількісні обмеження на імпорту та експорт товарів між державами-членами заборонено статтями 28 та 29 Договору про заснування Європейського Співтовариства. Ці норми є нормами прямої дії та мають прямо виконуватися й застосовуватися у національних системах держав-членів. Відмітимо, що окрім заходів, що прямо свідчать про встановлення кількісних обмежень, держави можуть вживати заходи, що є прихованою дискримінацією товарів інших держав.

Повного переліку дій, еквівалентних заходам кількісного обмеження, в торговому праві ЄС не існує, однак, судова практика виробила певні критерії, внаслідок чого в Директиві 70/50 вказано, що до таких заходів прирівнюються «всі заходи, закріплені в законодавстві та адміністративних актах, а також адміністративна практика, що створюють бар'єри для імпорту». До таких дій, згідно із положеннями Директиви, слід віднести 1) фіксування мінімальної або максимальної ціни на імпортовану продукцію; 2) встановлення менш сприятливих цін на імпортовану продукцію; 3) зниження обсягу імпорту продукції шляхом зниження її споживчої цінності або збільшення її вартості; 4) надання пільг при покупці продукції внутрішнього виробництва або створення яких-небудь перешкод при покупці імпортованої продукції; 5) обмеження рекламно-інформаційної діяльності стосовно до імпортованої продукції, тощо. Таким чином, вільний рух товарів як основа Спільного ринку ґрунтується на двох основоположних засадах – заборона

кількісних обмежень та еквівалентних їм дій на імпорту та експорт із врахуванням вище перелічених винятків із цих заборон. Водночас, якщо кількісні обмеження для імпорту та експорту є необхідними з огляду на вказані вище умови, то їх застосування має відбуватися із дотриманням таких вимог: потреба, пропорційність та найменша перешкода для торгівлі. Ці три засади утворюють загальний принцип пропорційності. Також для забезпечення вільного руху товарів діє принцип взаємного визнання: держава не може забороняти продаж на її території товарів, які були законно виготовлені на території іншої держави-члена, навіть якщо такі товари мають відмінність за своїм якісним складом із національними товарами. Цей принцип обумовлений взаємним визнанням якості та стандартів, встановлених в іншій державі-члені ЄС.

Очевидно, що ще одним принципом внутрішнього ринку є усунення митних бар'єрів, про що свідчить утворення Митного Союзу як першочергової мети утворення ЄС. Митні процедури регулює митне право ЄС, серед яких важливе місце посідає Митний кодекс ЄС. Застосування мита і митних тарифів базується на принципі впровадження єдиного (спільного) митного тарифу (СМТ). СМТ встановлюється ЄС, а не державами-членами і, таким чином, складає частину бюджету Співтовариства. Це означає, що СМТ не слід плутати з платежами, що існують на національному рівні як частина внутрішніх систем оподаткування. Основним нормативним документом, що регулює питання встановлення єдиного митного тарифу є Регламент Ради № 2658/87 від 23 липня 1987 року щодо тарифної і статистичної номенклатури і Спільного Митного Тарифу. Ст. 90 Договору про ЄС забороняє дискримінаційне внутрішнє оподаткування в державах-членах: «ні одна держава-член не буде обкладати, прямо або опосередковано, продукцію з інших держав-членів внутрішніми податками будь-якого характеру у розмірах, що перевищують обкладення, пряме або опосередковане, якому підлягає аналогічна національна продукція. Окрім того, ані одна держава-член не буде обкладати продукцію інших держав-членів внутрішніми податками з метою опосередкованого захисту іншої продукції». Як бачимо, вказаним положенням заборонено дискримінаційне внутрішнє оподаткування та протекціоністське. Вільний рух товарів забезпечується наступними принципами: 1) заборона кількісних обмежень та дій їм еквівалентних на імпорту та експорт товарів; 2) взаємне визнання контролю якості та стандартів; 3) усу-

нення митних бар'єрів; 4) усунення протекціонізму та дискримінаційного внутрішнього оподаткування. А також на території ЄС діє принцип асиміляції товарів з третіх країн, що пройшли всі необхідні митні формальності та випущені у вільний обіг на території однієї держави-члена ЄС. Ці принципи є базисними для формування та реалізації торгівельної політики Європейського Союзу.

Литвиненко Ю. В.,

студентка,

Національний університет «Одеська юридична академія»

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ЛЕГАЛЬНОЇ МІГРАЦІЇ РОБОЧОЇ СИЛИ НА ТЕРИТОРІЮ ЄС ТА ЇХ ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ

Поширення принципів основних свобод внутрішнього ринку на треті країни є результатом економічної інтеграції в Євросоюзі. Навіть якщо рівень їх відносин з європейськими інтеграційними об'єднаннями не передбачає майбутнього членства цих держав в Євросоюзі, цей процес спостерігається в сучасному світі, особливо відносно сусідніх країн. Йдеться про принцип вільного пересування осіб – негромадян країн-членів на території Євросоюзу. Положення щодо іноземців містяться у Розділі VI Договору про заснування Європейського Співтовариства (далі – ДЗЄС), що має назву «Візи, притулок,

імміграція та інші питання, пов'язані з вільним пересуванням осіб». Дані положення було включено до ДЗЄС згідно з Амстердамським Договором. Раніше вони частково належали до третьої опори Євросоюзу. Переведення цих положень до першої опори означає, що такі положення набули прямої дії і мають пріоритет над національним законодавством. Правова основа легальної імміграції закріплена п. 3 ст. 63 ДЗЄС. Ст. 13 Амстердамського Договору надає право Раді «вжити необхідних заходів аби подолати дискримінацію за ознаками статі, раси або етнічного походження, релігійних та інших переконань, неправоздатності, віку або сексуальної орієнтації». Це стало поштовхом для прийняття Радою Євросоюзу Директиви про расову дискримінацію (2000/43/ЄС) та Директиви про дискримінацію при наймі на роботу (2000/78/ЄС). Директива 2000/43/ЄС чітко встановлює принцип рівного